

ἡ διεύθυνσις τοῦ ἁγίου Πλαταμῶνος ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἐπισφραγίσῃ τὰς βελτιώσεις.

Αἱ Ἀθηναί φαινόνται ὡς κατασκαφεῖσαι ὑπὸ ἐπιδρομῆς καὶ ἀνεγειρόμεναι ἐκ τῶν ἐρειπίων τῶν ἡ ἐπισκευαζόμεναι μετὰ στάσιν. Οἱ ἐν ἐκάστη ὁδῷ λόφοι λίθων, δοκῶν καὶ ἀσβέστου δυνάμενοι νὰ ὑποληφθῶσιν ὡς λείψανα ὁδοφραγμάτων, ἡ ἡμιτελῆς ἀγορὰ, τὰ θεάτρὰ μας, παλαιὸν τε καὶ νέον, ἔξωθεν τῶν ὁποίων ἀνά πᾶν λεπτόν ἀνώνυμα μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος παριστάνουσι σκηναῖς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, τὸ ἐν ὄρα νυκτὸς σκότος πολλῶν ὁδῶν χάρις εἰς τὸ φωταέριον, αἱ ἀγριαὶ ἰδίως καὶ τραγικαὶ ἐκεῖναι φωναὶ ἐν τῇ ὁδῷ Πανεπιστημίου: Βάρδα φουρνέλο! καὶ ὁ ἐπακολουθῶν αὐταῖς κρότος ὡσεὶ τηλεβόλου, δύνανται νὰ παραξῶσιν εὐερέθιστον φαντασίαν. Ἀλλὰ δι' ἡμᾶς ἔχουσι πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ τὸ εὐάρεστον, ἐκτὸς ὅταν κινδυνεύωμεν νὰ ξεσβερωθῶμεν κατὰ πετρῶν καὶ ὑπονόμων.

Ἐν Μολαίσις ὑπάρχουσι τρεῖς μαγαζεῖα, ἐν καφενεῶν καὶ ὁ οἶκος τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου· εἶναι καὶ ἄλλα 200 σπήτια, ἀλλὰ, συμπεριλαμβανόνται ἐν αὐτῷ.

Κεῖται δ' ὁ οἶκος οὗτος εἰς τὸ βάθος ἀδιεξόδου δρομίσκου· τοῦτο μ' ἔκαμεν, ὅταν εὐρέθην ἐντὸς τοῦ δρομίσκου αὐτοῦ, νὰ εἰπῶ: — Ἐδῶ εἶναι τὸ περίφημον ἀπροχώρητον.

Michélet.

«θυμίας ὅπως γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ εἶδος τοῦτο ἠτῶν ἀνθρώπων».

Κάτωθεν τοῦ φύλλου ἦτο ἡ μεγάλη ὑπογραφή τοῦ Παναγιῶ μετὰ τῆς σφραγίδος του· κατωτέρω δὲ αἱ ὑπογραφαὶ τῶν διεκπεραιωτῶν καὶ ἀνακριτῶν Ἀβραὰμ καὶ Μελησιεδέκ.

Ἀναγινώσκων καὶ τὰ φύλλα τῶν λοιπῶν, βλέπει ὁ ἅγιος Πέτρος ὅτι ὁ δεῦτερος ἦτο Φιλολόγος, ὑπότροπος τοῦ ἐν λόγῳ ὁμογενοῦς τραπεζίτου, ἀποθανὼν ἐν Λειψίᾳ ἐκ φθίσεως διὰ τὸ γλίσχρον τῆς τροφῆς. Ἐκ τῶν λοιπῶν τριῶν ὁ εἰς ἠτύχησεν, οἱ δὲ δύο ἄλλοι ἀπέθανον ἐξ αἰτίας διὰ τὴν μεγάλην πτώσιν τῶν χρωματῶν.

Ὁ Τσεγραπόντες προπορευθεὶς τῶν ἄλλων ἔτυχεν εἰς τὴν θύραν τοῦ καφνεῖου τῶν Ἀνδρέα, εἰς ἣν ἠρώτησε, ποῦ ἦτο ἡ μπόρσα τοῦ Παραδείσου καὶ διηυθύνθη κατεσκευασμένως ἐκεῖ. Εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς ἡ Ἀσπασία λυπηθεῖσα προσέφερεν ἀναψυκτικὰ ποτὰ, καὶ τοῖς ἐχάρισεν ἕνα ὀδηγὸν τοῦ Μπαίντεκερ διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῶσιν εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ τοὺς συνώδευσεν ἀπελθόντας μέχρι τῆς ὁδοῦ Ἀθηναῖς, ὀλίγον μακρὰν τοῦ καφνεῖου.

Ὁ ἅγιος Πέτρος ἐκ θυμοῦ δάκνων τὰ χεῖλη του, περιήρχετο μὲ μεγάλα βήματα τὴν αἴθουσαν· ἡ δὲ Ἀσπασία εἰσερχομένη, μόλις ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τοὺς γέλωτας· ἀλλὰ σεβομένη τὸν θυμὸν τοῦ ἁγίου Πέτρου προσεπάθησε νὰ δώσῃ βεβαιωμένην σοβαρότητα εἰς τὴν

ΠΩΣ ΤΗΝ ΘΕΛΟΥΝ ΟΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ.

Δὲν θέλω κόρη ὡμορφή καὶ δροσερὴ σὰν ἄλλοι, μὲ ῥόδα εἰς τὰ μάγουλα, κοράλλια εἰς τὰ χεῖλη, μὲ ἄφθονα μεταξωτὰ μαλλιά εἰς τὸ κεφάλι. . . ὦ! δὲν μοῦ ἄρεσαν ποτὲ τὰ ῥόδα τοῦ Ἀπρίλη. Δὲν θέλω φίλην σύντροφον νὰ ῥοδοκοκκινίζῃ, γιὰ τὸ ῥοδοκόκκινο τὰ νεῦρα ἐρεθίζει.

Τὴν θέλω κατακίτρινη, μὲ βάσανα, μὲ πόνον, θέλω νὰ ἔχη πυρετὸ, ἔβλογιά, ἐγκεφαλίτι, ὄξειαν φυματίωσιν νὰ ἔχη τῶν πνευμόνων, τραχώματα ἔστ' ἄματι τῆς, καρκίνο εἰς τὴ μύτη. Θέλω νὰ ἦναι σκελετὸς, λιγνὴ σὰν μπακαλιάρος, στραβὴ, κουτσὴ, σακάτισσα, τέρας τεράτων, χάρος.

Νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ κανεὶς, καὶ ποιὸς θὰ ἦν ἐκεῖνος, ποῦ θὰ γυρίσῃ νὰ εἶδῃ τὸ τέρας τοῦ αἰῶνος; αὐτὸν τὸν χάρο θ' ἀγαπῶ μόνον ἐγὼ τὸ κτήνος, ἐγὼ θὰ ἦμαι φίλος τῆς καὶ σύντροφός τῆς μόνος. Ἐγὼ εἰς τὴν ἀγκάλῃ μου γλυκὰ θὰ τὴν στηρίζω, καὶ μ' ὅλα τὰ καθάρσια ἐγὼ θὰ τὴν ποτίζω.

Νὰ ἦναι ἔστο κρεββάτι τῆς σὰν μισαποθαμμένη, καὶ οἱ γιατροὶ Συμβούλια ἀδιάκοπα νὰ κάνουν, μὰ γιὰ τῆς ἀμαρτίας μου ποτὲ νὰ μὴ πεθαίνῃ, νὰ μὴ μ' ἔμπορῶν καὶ οἱ γιατροὶ αὐτοὶ νὰ τὴν πεθάνουν. Ὡς ὅτου πλὴν τὴν στείλουνε μιὰ μέρα ἔστο Μουσεῖο, κ' ἐμένα τὸν ῥωμαντικὸ εἰς τὸ . . . Φρενοκομεῖο.

Παλαβός.

φουσιογνωμίαν τῆς καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ Ταμεῖον, ἐνθα ἐξηκολούθησε νὰ ἀναγινώσκῃ τὸν Φίγαρω, ῥίπτουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κρυφίως ἑταστικὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ περιπατοῦντος ἁγίου Πέτρου.

Μετὰ τινα στιγμὴν οὗτος πλησιάζει πρὸς τὸ οὖς τῆς Ἀσπασίας ἐμπιστευτικῶς, καὶ ἀφοῦ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἦτο κανεὶς ἐκεῖ πλησίον, τῇ λέγει χαμηλῇ τῇ φωνῇ συνεχίζων τοὺς συλλαγισμοὺς, οὗς ἐποίησε καθ' ἑαυτὸν περιπατῶν:

— Μὰ τὰς κλειδάς μου! δύο τινα ὑποθέτω· ὁ Παναγάθος Γέροντας ἡ ἑδωροδοκῆθη ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν, ἡ καὶ ἐπειδὴ ἐσχάτως τὸ κουτσοπίνει, δὲν ζεῦρει τί κάμνει· δὲν πάμε καλὰ, Ἀσπασία!

— Σιώπα! καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά· τὸν διέκοψε Ζωηρῶς ἡ Ἀσπασία.

(Ἀκολουθεῖ).